

жизновані книги, багато читав, без книг просто не уявляв свого життя. Багато – означає перечитані абсолютно усі книги в бібліотеці на Степана Бандери, поблизу якої ми колись жили. І писав. Писав вірші, котрі присвячував моїй мамі... Коли його не стало, а тато помер чотири роки тому після інсульту, я знайшла ці рукописи і беру тепер як щось дуже цінне.

– Вони у вас?

– Звичайно! Нікому їх не віддам. Це ж татове! Я завжди любила писати шкільні твори. Любила настільки, що коли віддавала їх вчителю на перевірку, то просила дозволу переписати собі, щоб зберегти. Або коли залишалася сама вдома і було трохи вільного часу, то ніколи не бігла до телевізора, мені він був нецікавий, а сідала за стіл і починала писати. А що мене надихає писати? Абсолютно усе! Можу подивитися на годинник і написати вірша.

– Це один із методів Тетяни Іванівни Горбукової, яка рекомендує написати про звичайнісінький предмет так, як ніхто цього у світі не робив.

– Знаю. Але мені не завжди вдається написати на замовлення чи тоді, коли дають завдання. Пишеться тоді, коли пишеться всередині тебе, коли воно звучить у тобі голосніше, аніж твій власний голос і ти просто не можеш його не записати на папері. Полюблюю писати, слухаючи музику. От звучить якась композиція, я вловила її ритм, і складаю вірші під цей ритм. Вдається! А ще – ви не повірите, надихають мене англійські пісні. Досить часто їхніх зміст народжує в моїй душі нові образи, почуття. Але якщо мені скажуть написати про стіл, то я сумніваюся, що у мене щось путнє вийде.

– Окрім літератури чим ще захоплюєтеся?

– Дуже люблю театр. Досить часто ходимо на вистави до нашого

– Ви екстраверт?

– Так, і ні. Мабуть на п'ятдесят відсотків екстраверт і на п'ятдесят відсотків інтроверт.

– У школі яким предметам надаєте перевагу?

– Англійській мові. Я її дуже люблю! Нещодавно з друзями побували на концерті англійських музичних гуртів, то саме англійська допомогла мені познайомитися із музикантами, підтримати розмову і, навіть, отримати паличку барабанщика! Захоплююся творчістю Джонні Деппа і ним, як людиною, а ще я співаю...

– І, зрозуміло, читаете англійські книжки.

– Так. Класику я читаю мовою оригіналу. Так, скажімо, свою улюблену казку Льюїса Керрола «Аліса в країні див» перечитала кілька разів лише англійською, Артура Конан Дойла «Записки Шерлока Холмса» теж перечитую тільки англійською. Зізнаюсь, Шерлок – це моє кохання! Поезію Шекспіра та інших зарубіжних авторів теж читаю англійською.

– Чи пишете вірші англійською?

– Так, маю трохи і таких віршів. Ось нещодавно написала «Ghost of your summer», що в перекладі української звучить як «Привид твого літа». Своє професійне життя мрію пов'язати із цією мовою, тому вступатиму на факультет іноземних мов до столичних чи львівських вишів.

– Вікторіє, якби у вас була можливість відкрити якийсь цікавий заклад у місті, бо в селі ви вже маєте один. Щоб це було?

– Тематична кав'ярня. Очевидно, музична в готичному стилі. У ній звучала б найрізноманітніша музика. І продавалася б там кава за доступними цінами. А ще – мала б ця кав'ярня одну велику перевагу над іншими. У ній був би мініатюрний готель для тих, хто з якихось причин опинився без даху над головою. Людина могла би зупини-

місти величезний іконостас. Помітили?

– Так. Але для мене святе місце – це церква в моєму селі Ульбарові, дуже стара і дуже проста, спокійна, де не треба платити за все. Ти можеш туди зайти без грошей і просто постояти, помолитися, тобі ніхто не скаже – плати за те і за те, одразу, як тільки увійшов до храму. Мені дійсно там добре. Відштовхують ті церкви, де багато золота і грошей. Це вже не церкви. Їх не назвеш святим місцем, а тільки купленим.

– А що для вас святе місце?

– Місце, куди люди ідуть із чистим серцем, де з них не вимагають плату за те, що вони хочуть помолитися... Святе місце – це там, де людина відпочиває з Богом, де вона стає ближче до нього.

– А як звати священика у вашому селі?

– Його нещодавно перевели із Дубна, то я, напевно, одразу і не пригадаю імені. А от попередника звали Тарасом, як і мого дідуся. Він мені не рідний по крові, але найріднішого дідуся годі і шукати. Завжди мене захищав, коли бабуся з мамою сварили і казав: «Та вислухайте ви дитину, побалакайте з нею спокійно». Завжди-завжди допомагає. Дідусь Тарас Володимирович ходить пішки на роботу (ми живемо в районі Луцького кільця, а працює він на вулиці Вербовій), аби тільки зекономити і віддати мені ці останні 10 гривень, щоб я поласувала чимось смачненьким у школі чи проїхала на маршрутці. Іду, бувало, гуляти з подружками, а від кладе гроші у руки і просить, щоб я їх взяла, запевняючи, що вони мені треба більше, ніж йому. Я спершу беру, а потім тихцем повертаю у його гаманець і швиденько вибігаю з дому. Насправді, це йому вони потрібні більше, ніж мені.

Вікторія знову витирає сльози, а потім усміхається.

Розмовляла
Олена МЕДВЕДЕВА